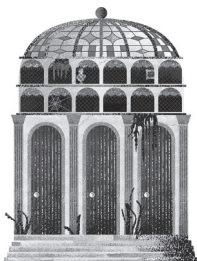

Hoofdstuk 1

EEN MEISJE UIT HET BOS

Zack Einstein zat zijn lievelingsboek *Valken en Bandieten* te lezen toen hij uit het open raam van zijn kamer keek en een meisje naar de leegstaande Toren zag lopen. Hij sprong van zijn bed, waarbij hij het boek tegen de vloer veegde met een klap die echode door het huis.

‘Alles goed?’ schreeuwde zijn vader uit de keuken beneden.

‘Mijn boek viel, pap,’ riep Zack, terwijl zijn ogen het meisje op weg naar het stenen gebouw in de verte bleven volgen. Ze leek opgedoken uit de dichte dennenbossen aan de westkant van de Toren, heel ongebruikelijk, want de Toren was strikt verboden terrein voor iedereen en lag recht tegenover hun nieuwe huis.

Zack staaarde naar het meisje. Ze leek op Susan, zijn zusje dat er voor altijd niet meer was. Het meisje had rood haar, een lichtblauwe spijkerbroek, en haar witte shirt hing wijd om haar smalle schouders – ze was in alles een benauwend-kopie van Zacks kleine zusje.

Waarom gaat ze naar de Toren? dacht hij. En toen, al

probeerde hij het te verdringen, kwam weer de vraag op die hij zichzelf wel honderd keer had gesteld de afgelopen maanden: *waarom lette ik niet beter op Susan?*

Een halfuur lang had hij kunnen wegduiken in zijn boek en nu kwamen de gedachten aan zijn zusje weer op als aanhoudende regen.

'Zolang het boek maar heel is,' schreeuwde zijn vader. En toen Zack niet reageerde, riep hij nog: 'Dat was een grap, man.'

'Oké, pap,' riep Zack, terwijl het meisje om het stenen gebouw liep en uit het zicht verdween. Hij staaarde, wachtte.

De Toren, zo'n honderd meter verderop en hoger dan het raam op de tweede verdieping waardoor Zack keek, stond eenzaam aan de rand van de rots. Achter de Toren daalde een hoge heuvel af naar de rivier aan de noordkant.

Het was een indrukwekkend bouwwerk, met negen kanten en versterkt door sierlijke, stevige steunpilaren; maar nadat zijn zus Ruth had gezegd dat de Toren eruitzag als een reusachtige cake met grijs glazuur, was het moeilijk dat beeld uit zijn hoofd te krijgen. Er bestond, voor zover Zack wist, geen officiële naam voor de Toren. Mirjam had voorgesteld hem 'de Grote Vingerhoed' te noemen, toen ze met hun ouders drie maanden geleden voor het eerst naar Vista Point reden. ('Van de zomer gaan we hier wonen,' had mam gezegd.) Maar Ethan, de oudste, noemde hem vanaf het begin 'de Toren' en die naam was blijven hangen.

Toen het meisje na ruim een minuut nog niet terugkwam, stelde Zack zich voor dat ze bij de dubbele voordeuren van de Toren stond en het indrukwekkende uitzicht daar bewonderde: de vierhonderd meter brede Grand River, de bergketen in het noordoosten, het dichte bos overal en de heldere lucht aan de overkant van het water. Vanaf die plek was alles diepblauw of weelderig diepgroen. Dat stond het meisje vast allemaal te bewonderen, net zoals Zack en zijn broer en zusjes steeds hadden gedaan sinds ze vijf dagen geleden naar Vista Point waren verhuisd. Hun nieuwe huis was maar een uur rijden van hun oude huis in Roseburg, maar het had net zo goed in een ander land kunnen zijn. Vista Point was niet meer dan een stipje op de kaart, een paar verspreide huizen tussen uitgestrekte velden, terwijl Roseburg een grote stad was.

'Een nieuw begin zal ons allemaal goeddoen,' hadden pap en mam de afgelopen weken zo vaak gezegd dat Zack

zich begon af te vragen of ze het zelf geloofden of vooral wilden dat hun kinderen het zouden geloven.

Afgelopen winter hadden zijn ouders het grote huis gevonden en nu was de toekomst duidelijk uitgestippeld: de Einsteins zouden op de benedenverdieping een bed and breakfast beginnen, zoiets als een klein hotel in een gewoon huis, begreep Zack.

Waarom pap zijn baan als architect had opgezegd om mensen roerei te serveren en hun lakens te verschoneren – en waarom mam daar zo graag aan mee wilde doen dat ze haar werk aan de lerarenopleiding liet vallen – vond Zack onbegrijpelijk. Hij kon hun enthousiasme voor de verhuizing naar deze uithoek niet begrijpen.

‘Ik denk dat pap en mam denken dat we niet meer zo in de put zullen zitten over Susan als we verhuizen,’ had Mirjam hem een keer uitgelegd, maar hij kon daar de logica niet van inzien.

Zack bleef uit zijn raam staren, maar het meisje kwam niet terug. Hij vroeg zich af of ze de helling was afgedaald en met een bocht het bos weer in was gegaan, de zekerste manier om van of naar de Toren te komen voor iemand die niet vanuit Vista Point gezien wilde worden. Hij wierp een blik op zijn klok: 15:17. Zijn moeder was die middag met de anderen naar Thornton Falls – een stadje in de buurt – gereden en ze zouden pas over een uur terugkomen. Allemaal hadden ze geprobeerd Zack mee te krijgen – ook pap had hem aangemoedigd er eens uit te gaan – maar sinds die vreselijke nacht van 24 augustus bleef hij zoals gewoonlijk liever op zijn kamer zitten lezen.

Hij had er geen behoefte aan tussen mensen te zijn, tussen menigtes mensen.

‘De eerste dag van de zomer is een goed moment om te

verkennen, Zack,' zei Ethan – die drie speldjes had als scout – om hem over te halen mee te gaan die middag. 'Ga met ons mee. Er is een landkaartenwinkel die we kunnen bekijken.'

'Ik neem mijn basketbal mee, Zack,' zei Mirjam. 'Er is vast een veldje waar we kunnen spelen. Laten we een wedstrijd doen. Ik zal je mijn nieuwe worp laten zien.'

'Of we kunnen gedichten schrijven in het paviljoen op het dorpsplein,' had Ruth gezegd, terwijl ze haar zus schuin aankeek. Ze wist dat schrijven wel het laatste was wat Mirjam zou willen – en Mirjam had meteen voor de grap haar ogen ontzet opengesperd.

Zack begreep dat ze hun best deden hem erbij te betrekken – hem op te vrolijken. Hij was alleen niet in de stemming om opgevrolijkt te worden. Wanneer dan ook.

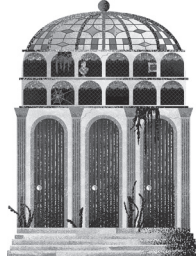
Nu kon hij er alleen maar aan denken dat hij nog een uur voor zichzelf had, en dat het meisje dat op Susan leek daar ergens buiten bij de Toren was. Hij wachtte een minuut, en nog een minuut. Misschien was ze verdwaald, of misschien had ze geprobeerd naar binnen te gaan en zich ergens aan bezeerd. Dat ze naar de Toren was gegaan en nog steeds niet opdook, maakte hem onrustig. Zack keek nog een keer op zijn klok, toen weer naar de Toren, schoot in zijn schoenen en liep zijn kamer uit, zachtjes de trap af springend.

'Ik ga naar buiten, pap,' riep hij, en hij was al bij de voordeur.

'Niet te lang wegblijven,' waarschuwde pap. Maar Zack was de deur al uit. Onderweg naar de Toren begon hij te rennen. Eén gedachte bonkte door zijn hoofd: *misschien heeft dat meisje hulp nodig.*

Hoofdstuk 2

DE VERBODEN TOREN

De Toren was strikt verboden voor Zack en zijn broer en zusjes. Ze mochten hem vanbuiten bewonderen – de muren van grijze zandsteen, de afgemeten vlakken van de negen zijden, de zachte bogen van de dichtgetimmerde ramen – ze mochten zelfs op de stenen trap voor de enorme metalen deuren zitten; maar, zoals mam en pap hun duidelijk hadden gemaakt, de Toren stond niet op hun grondgebied en ze moesten geen poging wagen naar binnen te gaan. Niet dat het kon trouwens, de deuren zaten op slot (al had geen van de vier dat durven controleren), en er hingen bordjes met **VERBODEN TOEGANG** aan het gebouw. Alles was duidelijk verwaarloosd. De ramen waren dichtgetimmerd, het metselwerk van de buitenmuren was gebarsten, geschilderd en beschimmeld. Toch vond Zack dat de Toren er eigenlijk niet *echt* vervallen uitzag.

‘Dit moet de mooiste uitkijkplaats van de wereld geweest zijn,’ had Ruth gezegd toen ze voor de eerste keer met zijn vieren de Toren uitgebreid bekeken. ‘Zo schilderachtig, zo romantisch. Het soort plek waarover ik zou kunnen schrijven.’

Ze keek theatraal om zich heen en zei: 'Toen Bridgette Carlisle vanaf de Vista Point Toren naar de rivier staarde, wist ze dat ze voor altijd naar Thomas Cooper zou smachten.'

'Niemand zou dat willen lezen,' had Ethan gezegd, terwijl hij zich hoofdschuddend omdraaide om stroomopwaarts te wijzen. 'Interessant. Vanaf hier staat Mount Knox bijna precies in een hoek van vijfenveertig graden.' Hij haalde zijn kompas uit zijn zak en begon eraan te friemelen.

Mirjam maakte een hoge sprong. 'Kijk. Zo gooi ik de bal in een hoek van vijfenveertig graden,' riep ze. Ruth zuchtte diep. En Mirjam juichte: 'Ja! Een driepunter voor de overwinning!' waarbij ze naar een denkbeeldige basket wees, en toen naar de rivier ver beneden, met de snelweg ernaast.

'Ik zou willen dat ze die snelweg niet hadden aangelegd,' zei ze. 'Pap zegt dat, als ze dat niet hadden gedaan, de oude Hoofdweg nog steeds de enige weg was geweest en dat er dan nog steeds veel mensen hier zouden stoppen en de Toren nooit zo verwaarloosd zou zijn.'

Maar Zack dacht niet meer aan vijf dagen geleden terug – hij hield de vaart erin en liep dichterbij het stenen gebouw om te kijken of hij een teken van leven zag. Hij wist zeker dat zijn vader hem in de gaten hield vanuit het keukenraam aan de andere kant van het grote veld tussen hun huis en de Toren. Hij naderde de rots; daar daalde hij een eindje de helling af, waardoor hij net voorbij de Toren kwam en toch naar de trap kon blijven kijken. Niemand te zien. Zack bleef staan en draaide zich om. De helling blokkeerde nu zijn uitzicht op het huis – en zorgde dus ook dat pap *hem* niet kon zien – terwijl hij het gebouw bekeek. Alles was stil onder de hoge, hete zon, en Zack voelde zich behalve volslagen alleen plotseling ook op grote afstand van alles, alsof zijn nieuwe huis kilometers ver weg was.

De herinnering aan eind augustus, bijna een jaar geleden, overviel hem weer.

Ze waren met z'n allen naar de grote kermis geweest bij de stad Hugard, niet ver van Roseburg. Zack en zijn twee jaar jongere zusje Susan waren bij mam gebleven, maar de anderen hadden zich verspreid over het kermisterrein vol attracties, bezienswaardigheden en kraampjes; Ethan en pap trokken samen op en de twee oudere meisjes waren er alleen vandoor. Toen de schemering dieper werd en de klanken van een bandje uit de muziektent over het kermisterrein zweefden, deelden Zack en Susan een suikerspin terwijl ze achter hun moeder naar de stoep langs de auto-weg liepen. Daar bleven ze staan wachten naast het hek van de toegangspoort, met lawaai en lichten en mensen achter zich en auto's in een werveling van beweging voor hun neus. HARTELIJK WELKOM stond op het brede spandoek tussen twee hoge palen.

'Waar blijven ze nou?' zei mam, rondspeurend naar de anderen. 'Ze zouden hier al moeten zijn.'

Susan plukte aan een sliert suikerspin op het stijve papieren stokje dat Zack vasthield, en ze giechelden samen. Zack voelde zijn mond en wangen plakkerig worden van de roze suiker.

Mam keek bezorgd om zich heen. 'Wacht hier, jullie twee,' zei ze, terwijl ze Zack streng aankeek. Ze wees naar de poort. 'Misschien dachten ze dat we elkaar daarbinnen zouden treffen.' En met een nog strengere blik naar Zack zei ze: 'Niet weggaan van dit hek, hè? Ik ben zo terug.'

Susan had het druk met de suikerspin, maar stopte ineens met plukken aan de zoete slierten, keek Zack aan en zei: 'Ik zie een man met paarse slippers.' Ze tilde haar kin op en keek naar de lucht, zodat Zack niet wist in welke richting hij moest kijken.

‘Ja, daar!’ zei Zack bijna meteen, wijzend naar een man die al voorbij was en duidelijk paarse slippers droeg. Ze hielden allebei van dit spelletje, vooral omdat het hun oudere broer en zusjes altijd dol leek te maken.

‘En nu zie ik een vrouw met twee appelflappen en een hotdog,’ zei hij.

‘Ik zie haar!’ riep Susan. ‘Hé, weet je nog dat je vorig jaar twee hotdogs opat voordat we in de achtbaan gingen?’

Zack greep dramatisch naar zijn maag. ‘Daar wil ik niet meer aan denken!’

Terwijl Susan haar hand uitstak om nog een pluk suiker-spin te pakken, kwam er een jong katje tevoorschijn van achter de paal naast haar.

‘Kijk!’ zei Susan, wijzend naar de kleine grijze kat. Ze knielde, maar ze bewoog haar hand te snel, en het beestje schoot weg.

‘O, nee!’ riep Susan toen het katje dwars door de mensenmassa op de stoep huppelde – en voordat Zack haar kon tegenhouden, probeerde ze hem te vangen.

‘Wacht!’ schreeuwde hij, maar ze rende achter de kat aan; het laatste heldere beeld dat hij had was van Susan – in haar blauwe korte broek en haar favoriete witte trui – terwijl ze paniekerig jaagde op dat katje. Daarna waren er alleen herinneringen aan een vreemd donkere lucht, het gieren van autobanden, een afschuwelijke klap, en aan wat klonk als duizend gillende mensen overal om hem heen.

De momenten erna waren een complete chaos en hij kon zich niet herinneren waar mam – en daarna pap en de anderen – hem hadden gevonden, wanneer hij besepte dat Susan weg was en waarom iedereen zo huilde. En hoe hard hij ook zijn best deed om zich meer te herinneren van wat er was gebeurd nadat Susan wegrende, hij kon er met zijn verstand

niet bij, niet echt. Hoe hij weer thuis was gekomen en wat er later die nacht gebeurde – niets stond hem nog helder voor de geest. Er waren onwezenlijk verdrietige dagen, en toen een begrafenis, en toen wekenlang niets anders dan op zijn kamer zitten of in zijn bed liggen; hij kon zich nog steeds niet herinneren wat er was gebeurd of wat hij al die tijd had gedaan, maar eind september bracht pap hem weer naar school en de dagen gingen voorbij. Hij wist alleen dat Susan nooit meer zou terugkomen – en hij voelde dat het kwam omdat hij haar niet had tegengehouden toen ze dat katje achternaging. Er was iets wat hij had gedaan of juist niet had gedaan waardoor het zo was gegaan.

‘Ik had jullie nooit alleen moeten laten,’ zei mam vaak als ze hem in tranen omhelsde. ‘Nooit.’ Maar hij bleef het gevoel houden dat ze hem alleen maar minder verdrietig probeerde te maken door te beweren dat het *haar* schuld was. Hij wist beter. Hij had niet zo goed op zijn kleine zusje gelet als hij had moeten doen. Zijn ouders of Ethan of de meisjes konden zeggen wat ze wilden – hij wist beter.

Zack staaarde naar de Grand River daarbeneden. Een brug, de enige binnen dertig kilometer stroomopwaarts of stroomafwaarts, over de brede rivier, liep oostelijk van de Toren naar de overkant, maar de snelweg was zo ver, zo diep onder hem, dat het verkeer erop geen geluid maakte en als speelgoed voorbijschoot. Ook het water zelf leek van bovenaf traag genoeg te bewegen om de rivier eruit te laten zien als een lange, roerloze strook blauw die zich van horizon naar horizon uitstrekte. Ononderbroken bos bedekte de heuvels aan de overkant, zo ver weg dat de bomen samensmolten tot een enkele laag dicht groen. Zack keek opnieuw naar de Toren. *Het meisje moet het bos weer in zijn gegaan*, dacht hij.

Het grijze gebouw zag er imposant uit in het zonlicht, sierlijk en sterk tegelijk, en Zack bedacht hoe perfect de Toren moest zijn geweest voordat de hoge ramen werden dichtgetimmerd en de pannen op het dak gebroken of gebarsten waren. Wat jammer dat de Toren zo in verval was geraakt. Hij kneep zijn ogen samen en probeerde zich het gebouw voor te stellen zoals het ooit was geweest.

Er bewoog iets binnen.

Achter een raam – haast niet zichtbaar door de houten planken die het bedekten – op de bovenste verdieping van de Toren, verscheen een silhouet, een schaduw die zo snel bewoog dat Zack er niet zeker van was of zijn ogen hem niet hadden bedrogen. Hij wachtte en keek, maar er kwam niets meer; hij deed een paar stappen in de richting van de Toren, spiedend naar de bovenste ramen. En toen hij dichterbij de trap kwam, zag hij iets wonderbaarlijks: de deuren stonden op een kier.

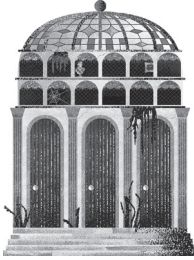
Zachtjes liep hij de treden op. Door de ruimte die was ontstaan tussen de deuren zag hij een smal gedeelte van de binnenkant van de Toren, wazig, vol schaduw, met maar een beetje licht van een paar ramen hoog bovenin. Hij legde zijn hand op een van de deuren en draaide zijn hoofd om te

luisteren. Geen enkel geluid. Zack boog zich dichterbij de spleet in de deuropening en zag gedempt licht glanzen op een marmeren vloer. Hij keek nog een keer om naar de rivier, duwde toen tegen een van de deuren en ging de Toren in.

Hoofdstuk 3

EEN NIEUWE VRIENDIN

Het duurde even voor Zacks ogen gewend waren aan de schemering daarbinnen, maar toen stond hij versteld van wat hij zag. Dat kwam niet alleen door de witmarmere vloer, zo vlekkeloos en mooi dat Zack het gevoel kreeg dat hij op lucht zweefde, maar ook door de gladde, lichtroze muren. Hij had verwacht dat ze van grijze zandsteen zouden zijn, zoals de stenen buitenmuur; maar hier waren ze effen en schoon: ze leken de week ervoor nog geverfd. Hoge zuilen rezen aan alle kanten rond Zack omhoog; en door een paar ramen – met ruiten van groen en geel glas – viel een zacht licht naar binnen dat het hele interieur een geheimzinnige gloed gaf. Zack voelde zich alsof hij op een geheime open plek in een groot bos stond, omringd door hoge bomen en zachtgroen zonlicht – heel vredig en stil.

Maar het meest opmerkelijke was dat de binnenkant van de Toren dus helemaal niet zo groezelig en vervallen was als Zack had gedacht – eigenlijk zag het er binnen bijna perfect uit, alsof de Toren op een dag was afgesloten en sindsdien haast niet had geleden.

Zack staaarde omhoog naar het gewelfde, goud betegelde plafond. In het midden zat iets ronds en zilverachtigs. Hij keek wat beter. Het ding – wat het ook was – fonkelde in het zwakke licht. Het leek een reusachtig medaillon precies in het midden van het plafond, al was het licht te zwak om er details van te zien.

Zack liet zijn blik door de koepel glijden. Tussen de twee verdiepingen waren in een cirkel kleine sculpturen aangebracht – gedenktekens, dacht Zack – het leken gezichten van mensen uit vervlogen tijden: indianen met hoofdtooi, pioniers, kolonisten, soldaten met platte petten. Terwijl Zack ronddraaide om ze allemaal te bekijken, zag hij links een smalle marmeren trap langs de muur, en zijn ogen gingen omhoog naar de eerste verdieping. Daar, net boven een reling, stond het meisje met de paardenstaart naar hem te kijken.

‘Hoi,’ zei ze zacht en ze stak aarzelend haar hand op. De schaduwen waren zo diep waar ze stond, dat Zack haar niet goed kon zien.

‘Hoi,’ antwoordde Zack. Er was zoiets ongedwongens en natuurlijks aan de stem van het meisje en de manier waarop ze hem aansprak, dat hij helemaal niet verbaasd was. Terwijl hij naar boven keek, verwachtte hij dat het meisje iets zou zeggen, maar ze greep alleen de reling vast en bleef op hem neerkijken.

‘Hoe kon je binnenkomen?’ vroeg Zack. Zijn stem echode in de lege ruimte.

Het meisje wees naar de deur die Zack achter zich had opengelaten. ‘Gewoon daardoor,’ zei ze schouderophalend.

‘Zat hij niet op slot?’ Terwijl hij het zei, herinnerde Zack zich de keren dat hij en de anderen bij de Toren waren geweest en realiseerde hij zich dat ze de deuren niet één

keer hadden geprobeerd. Ze waren misschien nooit op slot geweest.

Het meisje schudde haar hoofd. 'Nee. Ik kon er gewoon in. Ik ben hier al vaak buiten geweest, maar dit is mijn eerste keer binnen.'

'Wij zijn pas hierheen verhuisd,' flapte Zack eruit. 'Ik bedoel, ik en mijn familie.'

'Woon je in het grote huis daar?' vroeg ze.

'Ja. Ik heet Zack. Wij woonden vroeger in Roseburg.'

'Ik ben Ann.'

Zack keek nog eens naar de deuren. 'Ben je alleen?'

Ze knikte, en toen zei ze: 'Je zou hier moeten komen kijken.'

Zack liep vlug naar de trap, klom naar boven, en stond recht voor Ann. Hij verbaasde zich er opnieuw over hoeveel ze op Susan leek met haar rode haar, haar paardenstaart, haar grote bruine ogen. Ze was zelfs ongeveer even lang als Susan.

'Ik dacht dat ik hier iemand binnen zag toen ik buiten stond,' zei Zack. 'Dat was jij dus.'

Ann glimlachte met samengeknepen lippen en knikte opgewonden. 'Ik dacht dat ik iemand buiten zag. Dat was jij dus.' Ze keek alsof Zack snoep had meegebracht om samen te delen, zo opgetogen. 'Eerst dacht ik dat je een jongen van school was, jij hebt ook van dat dikke zwarte haar. En jij bent ook mager.'

Zack voelde dat hij glimlachte, net als Ann. 'Hoe oud ben jij?' vroeg hij.

'Negen.'

'Ik elf,' zei hij.

'Eén en één. Wauw!'

Zack lachte. 'Ik ben jarig in oktober. En jij?'